

другы дарбы, които изльгватъ на чловѣцитѣ очитѣ и убивать сьрдцата имъ.

Хубавелякъгъ онзи момъкъ зе да иде всякой день и да ся вижда съ мене, и толкозь сладкы думы ми думаше, и толкозь ми го хваляше онази щото мысляхъ, че той вече ще бжде; защото той можѣ да ми земе сьрдцето.... Всичко, казувахъ ми, было готово и само деньтъ на свадбѣтъ трѣбало да опрѣдѣлимъ. И азъ клѣтница вѣрувахъ !

Единъ вечеръ идва добрата ми жена и изсипва на прѣдъ ми единъ купъ жьлтицы и ми казува, тѣзи сж твои; проважда ти гы твойтъ да си купишь каквото щешъ за сватѣтъ си ! Не гы похваляхъ съ ржжъ, рековъ ꙗ та гы тури подъ възглавницѣтъ ми. И прѣзь нощѣтъ заспахъ... Дълбоко бѣхъ заснала прѣзь онази нощъ; когато ся събудихъ видѣхъ при мене чловѣкъ лѣгналъ, нададохъ выкъ скочихъ да излѣзъ и слѣдувахъ да выкамъ; никой ся небади, отъ никждѣ нищо ся не чу; вратата бѣхъ заключены; и когато ся повърнахъ пакъ да погледнъ, видѣхъ че тозь чловѣкъ бѣше момъкътъ онзи който щеше да мя земе ужь.

— За иже Божіе, рекохъ му, какво е това и що правишь ?

— Нима не щъ да тя зема ? ми рече : що тя е грыжа.

— Недѣй, моля ти ся ? выкахъ съ крѣстосаны ржцѣ, и съсь сыззы на очитѣ.

— Ще тя чужтъ съсѣдитѣ, думаше ми той изнисичко. Сама ще станешъ причина да тя одуматъ. Невыгай ! Остави мя и азъ ти ся заклѣвамъ въ Христа Бога, въ Светъ Богородицъ и въ Евангеліето че утрѣ ще ся вѣнчѣмъ съ тебе.

Душата ми ся утѣси; прѣтъмнѣ ми на очитѣ, кръвьта ми бучеше въ главѣтъ ми, ушитѣ ми пицяхъ и падяхъ нечувствевна.

Сутренъта небѣхъ вече оная Антула

Потърсихъ оногози който ми откраднъ честѣтъ ми.... попытахъ женѣтъ която мя имаше въ кжщѣтъ си; наказахъ